

Martı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 27 Mart 2025

Yalnızlığın bir türküsü var mıydı sahi belki de şahit tutulması üç beş iklim elbet insan olmanın dirayeti ile sınınan bir bir.

Düşlerden ekinler topluyordum ve asla düşkün değildim ne de tutuklu veya bir zulme ortaklık yapan bir hain ya da zalim değildim.

Benim bir öyküm yoktu.

Benim yüzlerce hatta binlerce öyküm vardı.

Öykündüğümse herhangi bir değildi ve öldürdüğüm nefsim.

İçimin duasında saklıydı ömür ve duayeni idim acıların ve yalnızlığın dibine vurduğum bir hurafeydi belki de kanıksamak zorunda kaldığım...

Titreyen ellerim değildi sesim hiç değil yüreğince rüzgârına yenik düşen sözcüklerim ve işte titreyen titri kalemimin ve ben yazmakla mesuldüm bir kere sürgün edilmişim edebiyat ovasına.

Layıyla yaşamının adı sevmekti asla itiraz etmediğim.

Tüten bacasıydı İstanbul vapurunun bense uzaklara firar etmek adına yola düşen ama İstanbul aşkıyla tutuşup da insanlıktan istifa edip bir martıya dönüştüğüm de asla bir şehir efsanesi değildi.

Uçuşan kanatlarım ve beyaz tüylerim...

İrkimde birlikte ait idik bu şehre ve telaffuz etmenin mümkün olmadığı o karşılıksız aşkı İstanbul'a ve Marmara Denizine.

Göç etmişim işte kendimden.

Gövdemi siper etmişim.

Kollarım yoktu ama beni kollayan Yaratanım vardı ve beni bir martıya dönüştüren.
Öncemde hayli sevimli bir kız çocuğu idim ama çok yalnız...
Sonra okul yaşım gelmişti ve işte düşmüştüm bilginin yoluna ve ne çok parantez açmışım açacaktım da.
İçimin ikbali s/onsuzluktu.
Ait olduğumsa sadece O.
Ufkumda darmadağın olmuş bir ömrün yeni versiyonu oynuyordu ve ben yavaş yavaş uzaklaşıyordum
benliğimden ve bedenimden.
Ailemle beraber başka bir şehirde yaşıyorduk ve babamın tayini İstanbul'a çıkmıştı ve ben hayatımda hiç
mi hiç deniz görmemiştim.
İstanbul'unşa şanına yakışır bir şehir olduğunu kulağıma geldiği kadar biliyordum.
Sonra sınıf öğretmenime sordum:
"İstanbul kimdir, öğretmenim?"
Nasıl da gülmüştü güleç yüzlü canım öğretmenim ve kısaca özet geçmişti:
"İstanbul aşk'ın ta kendisidir sevgili Sema."
Peki, aşk neydi?
Ama sormadım ve kendime söz verdim o günden sonra: ben aşk olmayı seçecektim hatta ben İstanbul
olacaktım ama bunu kimseye söylemedim. Öğretmenime bile.
Günler günleri kovalıyordu ve biz ufaktan evi toplamaya başlamıştık bile.
Annemle babam denkler yapıyorlardı ve ben de tüm kitaplarımı ve oyuncaklarımı minik kolilere
yerleştiriyordum bir yandan meraktan içim içimi yiyordu. O gün babam demez mi?
"İstanbul'a çıksa da tayinim uzun süre kalmayız bu kalabalık şehirde sonra artık tayinim nereye çıkarsa
yine jet hızıyla taşınırız İstanbul'dan."
Bu kadar basit miydi sahi her şey? Ama benim söz hakkımın olmadığını bildiğim için içime akıttığım
gözyaşımı.
Bir çaresi olmalıydı bunun mademki İstanbul'a tayinimiz çıkmıştı niye bu denli kısa süre kalacaktık ki bu
sevdalı şehirde?
Cevabı yoktu sorumun aslında ortada dile getirdiğim somut bir soru bile yoktu.
Ve gün geldi atladık kamyonu eşyaları da yerleştirdik mi arkaya ve uzun süren bir yolculuğa başladık
bense gözüm açık ne çok hayal görüyordum ne de olsa haritada işaretli olan gizemin adı idi İstanbul ve
ben görmeden âşık olmuşum şehre.
Derken yavaş yavaş kollarım ve bedenim uyuşmaya başladı birdenbire kollarımı hissetmez oldum ve
yumuşamaya başlamıştı kollarımın dokusu derken tüm vücudum tüylenmeye başladı ve dudaklarım
kayboldu derken ayaklarım perdelenmeye başladı ve biz hala kamyonu son sürat gidiyorduk işin ilginç
etrafımda kimse yoktu beyaz bulutların haricinde.
Birileri çekiştirdi yakamdan ve bağırmaya başladı o gaipten gelen ses:
"Hey, sen, ufaklık azıcık uç da gözümüz gönlümüz açılsın."
Sanırım birileri ileri doğru yürümemi şart koşuyordu ve tam koşmaya başladım ki ansızın tökezleyip yere
düştüüm üstelik gagamın üstüne.
Bu sefer az evvelki ses gülmeye başladı:

“Pek de toymuşsun beyaz kafa. Yürü demedik uç diye seslendik. Sen kuşların yüz karası insan bozuntusu.”

Bir hışımla hareket etmiş olacağım ki kendimi son sürat uçarken buldum gökyüzünde ve işte İstanbul ayaklarımın altındaydı ve ben sevdama kavuşmuştum sonunda.

Uçmam ise hayra alamet sonuçta iki ayağım iki kolum varken ve uçtukça kendimden geçiyordum.

Hızlandım ve hızlandım derken denizin üstünde giden bir karartı gördüm ve içi insan doluydu ve birileri adeta beni işaret ediyordu.

Gaipten gelen sesi arkamda bırakmıştım ve ben hızlı bir şekilde alçalmaya başlamıştım bile tam da pike yapacakken yanı başımdan bir şey geçti ve denize düştü.

“Anne, bak, bak, martı nasıl da yakınlaştı bize. Acaba kollarımı açsam uçar mı göğsüme?”

“Saçmalama kızım. O özgür ve doğaya ait üstelik onu korkutmaya hakkımız yok. Hadi bir lokma daha at elindeki simitten belli ki nasıl da aç.”

“Çok mu aç çok mu?”

Çok açtım evet: ben İstanbul’a ve aşka açtım.

“Aç gözlerini aç haydi.”

Ne yani gözlerim kapalı mı görmüştüm ben bu düşü? Öyle ya gözü açık düş görür mü insan?

Sahi, ben insan mıydım da birileri bana komut veriyordu?

Kuşsam ne işim vardı koca kamyonun içinde?

Evet: açtım çok aç hem de.

Ve açıp da gözlerimi bana simit atan küçük kızla göz göze geldim ve siması o kadar tanıdıktı ki.

Ve yanındaki kadın yani kızın annesi de inanılmaz tanıdıktı ve ben çok açtım aslında gözlerimi açtığıma pişman olmuşum.

Havaya fırlattığı simidi gagamla tuttum ve azıcık daha yakınlaştım anne kıza. Aman Tanrım! Bu kız çocuğu bu kız çocuğu...

O bendim ve yanındaki kadın da annem.

İyi de ben kimdim ya da ne?

Gözlerimiz aynı renkte küçük kızla ve onun beyaz mantosu ve pembe dudakları tıpkı gagamın pembeliği gibi onun yüzündeki pembeliğin aynısı idi ayaklarıma yakın duran o düş pembesi renk.

Gözlerimden bir damla yaş düştü.

Demek ki çok istediğim için Tanrı içten duamı kabul etmiş ve beni İstanbul’a emanet etmişti ve aklım hala küçük kızla annesinde idi.

Kapadım yeniden gözlerimi ve daha yukarıya doğru uçmaya başladım ve arkamdan bana seslenen başka martıların beni takip ettiğine tanık oldum bir anda.

Karnım doymuştu işte.

Tüm heyecanım da yatışmış kabullenmişim artık İstanbul’un tek sevdam olduğunu ve bu aşkın yanıt bulduğunu Tanrı bana göstermişti.

Aşağında bir nokta haline gelen vapurdan gelen sesleri artık duymuyordum derken bir başka vapur geçti altımdan.

Her vapur benimdi.

Her dalga bendim.

Her simit benim açlığıma giderecek besinimdi.

Bense huzurlu ve özgür bir kuştum kendimi İstanbul'un kollarına bıraktığım ve içten edilen her duanın kabul bulduğunu evren bana bir kere daha göstermişti.

Evet, ben özgür bir martıydı kanatları ile aşka yelken açan sevdalı bir rüzgardım adeta adımın İstanbul ile anıldığı mutlu çok özgür ve inanılmaz âşık...